

det Tiden for Staten til, at den ogsaa yder en vis Støtte til denne Sag som til saa mange andre humane Foranstaltninger, der tages op enten af Foreninger eller Kommuner, og saa ville vi have et Grundlag til Bedømmelse af, i hvilken Udstrækning en saadan Støtte fra Statens Side rettest burde ydes og under hvilke Former. Men her at begynde med saaledes at hænge en anslaaet Bevilling op og sige: Enhver Kommune, der bare møder med en Regning paa Udgifter til Tandbehandling, faar det halve betalt af Statskassen, det er efter min Formening ikke den rette Vej, og det er jo heller ikke den Vej, vi ellers gaa, hvor Staten træder til overfor en eller anden Opgave.

Ordføreren (J. C. Christensen): Det er kun et Par Bemærkninger, jeg har at gøre om min Stilling og Flertallets Stilling til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og hans Meningsfæller. Det ærede Medlems Forslag om at give en Bevilling til Behandling af Skolebørns Tænder have vi ikke kunnet tiltræde, fordi det er vor Mening, at den Slags Sager i første Instans i særlig Grad maa hvile paa Forældrene, og vil man fra det offentlige Side hjælpe Forældrene og tage sig af det, maa det være Kommunerne, der træde til, og ikke Staten. Det er jo en naturlig Pligt, og saaledes er det ogsaa ifølge vor Lovgivning, at hvad der angaar Børnenes Føde, Klæder, Helbred og Renlighed, det maa Forældrene tage sig af, og jeg tror ikke, man skal være alt for ivrig for at lade det offentlige tage den Slags Sager paa sig. Det er naturligt og godt, at Forældrene, naar de sende deres Børn i Skole, mene, at de selv maa tage sig af disse Sager. Jeg er derfor slet ikke saa begejstret for, at man skal have Folk til at se efter, om der er Børn i Skolen med Utøj i Hovedet og lignende Ting. Det er bedre, at Forældrene faa at vide, at det er deres Opgave at holde deres Børn rene, sørge for deres Velvære i enhver Henseende. Men kunne de ikke det — og det kan jo undertiden være vanskeligt for fattige Folk at faa alt passet i Hjemmene, naar de selv skulle paa Arbejde —, og skal det offentlige tage sig deraf, maa det være Kommunerne, der gøre det, men det er ikke en Opgave for Staten.

Det, det ærede Medlem anførte til Forsvar for sit Forslag, hentet fra andre Lande, viste jo ogsaa netop i Retning af,

at det var Kommunen, som skulde tage sig af Sagen. Det ærede Medlem anførte, at i Strassburg havde man særlig taget sig af denne Sag. Men det ærede Medlem fortalte jo ogsaa, at det var Strassburg Kommune, der havde taget sig af Sagen og oprettet en Kommuneskole-Tandklinik, og saa havde Kommunen der endda taget det paa den Maade, at den ikke fordrede det som en Pligt for Børnene, at de skulde lade deres Münd undersøge; det var frivilligt, om de vilde gøre det eller ikke. Saaledes var altsaa Stillingen dernede. Det var det, det ærede Medlem anførte til Forsvar for sit Forslag. Hvorvidt det ærede Medlems Mening nu er den, at man her skulde gøre det til en Pligt for Børnene, eller at man ogsaa her, i Tilfælde af, at man indførte noget saadant, skulde lade det være frivilligt, det ved jeg ikke rigtigt; det blev jeg ikke ganske klog paa. Men det skal jeg heller ikke opholde mig ved. Thi det er min Mening, at vil man indføre noget saadant her, maa det være Kommunen alene, der gør Forsøget og tager sig af det. Og det er heller ikke mere, end man meget godt kan kræve af Kommunen, hvis den i øvrig finder, det er en Opgave, som den bør tage sig paa. Forsørgelse af fattige hviler jo paa Kommunen, og Understøttelse til Kommunens Byrder i den Henseende finder jo ikke Sted fra Statens Side uden i ganske særlige Tilfælde, naturligvis fraregnet Alderdsunderstøttelse o. l. Jeg maa derfor holde for, at hvis det ærede Medlem vil have den Sag ført igennem, er det Københavns Kommunalbestyrelse, han maa henvende sig til, og alene til den for denne Kommunes Vedkommende, og for de øvrige Kommuners Vedkommende trindt om i Landet til de vedkommende Kommunalbestyrelser, og her paa Rigsdagen finder jeg ikke, der er Grund til at rejse Sagen. Skulde den rejses her til sin Tid, skulde det alene være som en Understøttelse til Kommunerne; men Understøttelse til Kommunerne have vi jo paa andre Omraader af Finansloven, og jeg ser ingen Grund til at tage denne Sag ind her som et Skolespørgsmaal.

K. M. Klausen: Angaaende Forhøjelsen af Bevillingen for de saakaldte ældre studerende mente den højtærede Minister, at det var ikke væsentligt ældre studerende, det drejede sig om. Deri kan den højtærede Minister have Ret, men saa er det en kedelig Tekst, han giver sit Forslag. Det hedder: ældre studerende i